

Demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi gündemde. İçinde bulunduğumuz zaman kesitinde bu mücadeleyi genişletme, yükseltme görevi nesnel olarak ortada. Demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinde öncülüğün hangi sınıf tarafından üstlenileceği Türkiye somutunda da belli. Bu noktaya tartışmaya gerek yok. Bu görev, bu sorumluluk işçi sınıfının. Demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin hangi yönde ilerletileceği de belli. Bunu da tartışmaya gerek yok. İşçi sınıfının bilimi bu noktada hedefi açıkça belirliyor.

Yine işçi sınıfının bilimi ve işçi sınıfının dünyadaki deneyimleri demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin başarıya ulaştırılabilmesi için başka gereklerin de yerine getirilmesini vurguluyor: Mücadele işçi sınıfının öncülüğünde verilecektir. Bu temeldir. Ama bu mücadeleye diğer tüm emekçilerin katılımının sağlanması da, başarıya ulaşmanın koşullarından biridir. Tüm demokratik kitlelerin mücadelenin saflarına kazanılması sorumluluğa vardır.

Demokratik kitlelerin mücadeleye kazanılması, mücadele katılma sorumluluğunun derinleşmesine yaygınlaştırılması bu kitlelerin örgütlenmesi mes'elesini de doğal olarak birlikte getirmektedir. Mücadelenin yükseltilmesi, kitlelerin örgütlenmesi ve örgütlenme düzeyinin sürekli yükseltilmesiyle eş anlamlıdır.

Demokratik kitlelerin örgütlenebilmesinin ise ,somut temeli onların ortak, somut ekonomik-demokratik talepleridir. Bu taleplerden kaynaklandığı ve bu talepler etrafında kitleler birleştirilebildiği ölçüde onların örgütlenmesi mes'elesine bir çözüm getirebilir. Geçtiğimiz dönemde öğretmenler, memurlar, teknik elemanlar ve benzeri demokratik kitlelerin örgütlerini, yani bunların demokratik kitle örgütlerini kurma, mevcutlarını geliştirme mes'elesine bu çerçevede yaklaşılmıştır, en azından bu çerçevede içindeki yaklaşımlar yoğunlaşmıştır. Özellikle 1976 yılı içinde teknik elemanların, memurların, öğretmenlerin demokratik kitle örgütlerinde doğru örgüt anlayışının yerleştirilmesinde önemli adımlar atılmıştır.

Kitlelerin somut taleplerine eğilinilmiştir. Ama bu yapılırken ekonomizme sapılmamıştır. Kitlelere, somut sorunlarının temelli çözümünün ülkenin genellsorunlarının çözümünden soyutlanamayacağı, sorunların çözümünün ise siyasi çözümlerden bağımsız olmadığı anlatılmaya çalışılmıştır.

Ekonomik-demokratik hakların, kitlelerin kararlı ve sürekli mücadeleleri ile alınabileceği; bu mücadelelerin amacına ulaşabilmesi, alınacak hakların kalıcı olması , genişletilebilmesi için çalışan kitlelerin ekonomik-demokratik haklarını almaya yönelik hareketinin ülke genelinde verilmekte olan demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi ile bütünleştirilmesi gereği vurgulanmıştır. Bu çerçevede kitleler eyleme çağırılmıştır. Ama demokratik kitle örgütlerinin hiç bir zaman siyasi partilerin işlevlerini üstlenemeyeceğinin, işçi sınıfı hareketinden bağımsız bir demokrasi mücadelesi sürdürmenin söz konusu olmayacağına altı çizilmiştir. Ve en az bunlar kadar önemlisi, faşizmin geniş kitlesel hareketlerle geriletilebileceği savunulmuş ve bu yaklaşım hayata geçirilmiştir.

Kısacası "doğru demokratik kitle örgütü anlayışı" diyebileceğimiz bu yaklaşımlar zinciri son olarak TÖB-DER, TÖM-DER, ve TÖTED tarafından Ekonomik ve Demokratik Haklar Miting ve Yürüyüş-

leriyle somutlanmış, öğretmen, memur ve teknik elemanların ortak hareketinin ve bütünleşmesinin düzeyi yükseltilmiştir. Yaklaşımın doğruluğu ve etkinliği bu eylemlere katılan kitlelerin genişliği ve kararlılığı ile kanıtlanmıştır. Bu eylemlerin burjuvaziden ve onun siyasi iktidarı olan MC'den bu denli tepki görmesinin ve üç örgütün MC'nin Ankara Valisi eliyle faaliyetten alıkoyulmasının temel nedeni budur. Açık faşizm ister gündeminde olsun ister olmasın burjuvazi, var olabilmek için, çalışan kitlelerin doğru yönde gelişen bu örgütlü, etkin hareketini kırmak, geriletmek üzere elinden gelen girişimlerde bulunmak zorundaydı, nitekim de bulundu. Bu doğal. Demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin karşısına aldığı faşizan güçler, yani burjuvazi ve onun ardındaki emperyalizm de yaşam kavgasını verecektir, direnecektir, kolay teslim olmayacaktır. Önemli olan onlara karşı verilen demokratik mücadelede kararlılığın sürdürülmesidir, kararlı mücadelenin kitlelerde yaygınlaştırılmasıdır ve hareketi oturduğu doğru yörengeden saptırmamaktır. Mücadeleyi daha çok direnen, daha çok kararlı olan, sürdüren kazanacaktır. "Aman fazla kıpırdamayalım, sonra burjuvazi eylemlerimizi provake eder ve faşizmi getirmenin gerekçesini bulur" yaklaşımıyla kitleleri sessizliğe itmek burjuvazinin çıkar çarklarını daha bir kolaylıkla döndürmesine, siyasi iktidar el değiştirirse bile burjuvazinin iktidarın gerçek sahipliğini sürdürmekine katkıda bulunmaktan başka bir anlama gelmez.

Demokrasiden yana olanların üstünde sallandırılan "faşizm gelir" tehdidi, onu getirecek olan tarafından yani bizzat burjuvazi tarafından imal edilmiştir. Ve bunu ilerici hareketi başlama- dan bastırabilmenin, iktidarını sürdürebilmenin kendisine hic bir maliyeti olmayan aracı olarak kullanmaktadır.

Burjuvazi, eğer başka çıkış yolu kalmamışsa ve eğer onu getirmeye gücü yetecekse faşizme yönelir. Burjuvazinin ve onun faşizm heveslerinin karşısına konulması geriblen ağırlık başta işçi sınıfı olmak üzere tem demokratik kitlelerin örgütlü gücü, ve bu gücün kitlesel eylemlerle somutlanmasıdır. TÖB-DER'in, TOM-DER'in, TOTED'in faaliyetten alıkoyulması ile demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi zaafa uğratılabilmiş değildir. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm demokratik kitleler mücadele bayrağını yükseltecek ve Maoçu diye anılan provakatürleriyle, faşist komandolarıyla birlikte tüm faşizm yanlılarını ezip geçecektir.